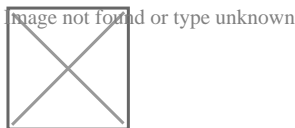

Εργο ζωής από δύο φοιτήτριες του ΑΠΘ: Σχολείο από... μπουκάλια στην Γκάνα με ελληνική σφραγίδα

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ελληνική «υπογραφή» θα έχει μια ιδιαίτερη σχολική αίθουσα η οποία θα κατασκευαστεί στο αγροτικό χωριό Αμπετενίμ, στη μακρινή Γκάνα της Αφρικής και θα φιλοξενήσει 40 παιδιά που θα μάθουν, για πρώτη φορά, γραφή και ανάγνωση.

Οι φοιτήτριες του τμήματος Αρχιτεκτόνων του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ) Λήδα Λιούπη και Παναγιώτα Στεργιοπούλου, οι οποίες διακρίθηκαν μεταξύ 130 συμμετοχών στον Διεθνή Διαγωνισμό Αρχιτεκτονικής «Ένα Σχολείο για την Γκάνα» που διοργανώθηκε από το Ίδρυμα «Nka Foundation», καλούνται σε λίγους μήνες να κατασκευάσουν την αίθουσα που σχεδίασαν, εμπλέκοντας μάλιστα στη διαδικασία και τους αυριανούς μαθητές του σχολείου.

Η τεχνική που θα εφαρμόσουν ονομάζεται «bottle-brick» και βασίζεται στην αξιοποίηση ανακυκλώσιμων υλικών. Συγκεκριμένα, η κατασκευή των τοίχων θα γίνει από πλαστικά μπουκάλια που θα έχουν χρώμα και θα χρησιμοποιούνται ως τούβλα, αλλά και από γυάλινα τα οποία, ως υαλότουβλα, θα αφήνουν το φως να

περνά μέσα στην αίθουσα.

«Βασικός στόχος του σχεδιασμού αποτέλεσε ο συνδυασμός της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής και των σύγχρονων τοπικών κατασκευαστικών μεθόδων. Παράλληλα, είχαμε πάντα ως γνώμονα την υψηλή αισθητική, την περιβαλλοντική βιωσιμότητα και, κυρίως, την οικονομική προσιτότητα της κατασκευής. Προς την κατεύθυνση αυτή, της 'οικονομίας δυνάμεων', προέκυψε η ανάγκη μείωσης των πρώτων υλών.

Έτσι, οδηγηθήκαμε στη σκέψη να χρησιμοποιήσουμε έναν συνεχώς αυξανόμενο 'πόρο' του 21ου αιώνα: τα απορρίμματα», εξηγεί στην «ΗτΣ» η Λήδα Λιούπη. Όπως προσθέτει η Παναγιώτα Στεργιοπούλου, πρόκειται για μια γρήγορα και εύκολα οικοδομήσιμη τεχνική, στοιχείο που την καθιστά ιδανική επιλογή, καθώς μπορεί να την διδαχθεί και να την εφαρμόσει ο καθένας. Με τον τρόπο αυτό, ακόμα και τα ίδια τα παιδιά θα μπορέσουν να συμμετέχουν στην κατασκευή του δικού τους σχολείου.

Αναζήτηση πόρων

Το έργο θα υλοποιηθεί από την 1η Ιουλίου έως τις 23 Σεπτεμβρίου του 2017 στο χωριό Abetenim το οποίο απέχει 40χλμ. από την πόλη Κουμάσι, στην Γκάνα. Πρόκειται για ένα δύσκολο εγχείρημα, αφού η ομάδα θα πρέπει να βρει η ίδια και τους οικονομικούς πόρους και το εργατικό δυναμικό.

«Η κατασκευαστική ομάδα θα απαρτίζεται από εθελοντές και την τοπική κοινότητα. Ρόλος μας είναι να συγκεντρώσουμε εθελοντές από όλον τον κόσμο (ως σημαντικό μέρος του εργατικού δυναμικού) και να εξασφαλίσουμε τους απαραίτητους οικονομικούς πόρους», λέει η Παναγιώτα Στεργιοπούλου.

Προκειμένου να διαδώσουν την ιδέα και το project, οι δύο φοιτήτριες του ΑΠΘ αρχικά έφτιαξαν αφίσες και σελίδες σε διάφορα μέσα ενημέρωσης. Πλέον, έχοντας συγκεντρώσει έναν αριθμό υποψήφιων εθελοντών, αναζητούν χορηγίες και οργανώνουν fundraising καμπάνιες. Δυστυχώς, όμως, ακόμα δεν έχουν καταφέρει να συγκεντρώσουν το επιθυμητό ποσό, ύψους περίπου 12.000 ευρώ.

«Παραμένουμε προσηλωμένες στον στόχο και αισιόδοξες», επισημαίνει η Λήδα Λιούπη, προσθέτοντας ότι πρόκειται για ένα έργο που θα βοηθήσει πραγματικά τους ανθρώπους που το έχουν ανάγκη. Σημειώνεται ότι το αγροτικό χωριό Abetenim χαρακτηρίζεται από έλλειψη βασικών υποδομών, ενώ μεγάλο ποσοστό των νέων ανθρώπων, που απαρτίζουν τόσο την κοινότητα του Abetenim όσο και των γύρω αγροτικών περιοχών, δεν είναι σε θέση να διαβάσει ή να γράψει, αφού δεν έχει λάβει ούτε τη στοιχειώδη σχολική εκπαίδευση.

Ανθρωπισμός

Η πραγμάτωση αυτού του έργου ανθρωπιστικής αρχιτεκτονικής ήταν, άλλωστε, και το μεγαλύτερο κίνητρο για τη συμμετοχή των δύο φοιτητριών στον Διεθνή Διαγωνισμό Αρχιτεκτονικής «Ένα Σχολείο για την Γκάνα», τη διακήρυξη του οποίου ανακάλυψαν τυχαία σε μία ιστοσελίδα αρχιτεκτονικών διαγωνισμών.

Προσεγγίζοντας το θέμα και μελετώντας τον τόπο και τον πολιτισμό της περιοχής, αυξανόταν συνεχώς το ενδιαφέρον τους ως προς το project και, τελικώς, οι φοιτήτριες πήραν την απόφαση να δηλώσουν συμμετοχή.

Βασική επιδίωξη της πρότασής τους ήταν η σχολική αίθουσα να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες της τοπικής κοινότητας.

«Η αρχιτεκτονική πρόταση της σχολικής αίθουσας συνάδει με το πνεύμα του τόπου, μέσα από τη χρήση περιβαλλοντικών πρακτικών, τη δόμηση με τοπικά και ανακυκλώσιμα υλικά, τον σχεδιασμό με παραδοσιακές αλλά και σύγχρονες κατασκευαστικές τεχνικές που μπορούν εύκολα να διδαχθούν στην τοπική κοινότητα και την ενσωμάτωση των πολιτισμικών στοιχείων της περιοχής.

Οι σχεδιαστικοί μας στόχοι συνδυάστηκαν με την οικονομική προσιτότητα της κατασκευής ώστε ο προϋπολογισμός να ανταποκρίνεται στις συνθήκες υλοποίησης του έργου», τονίζουν οι φοιτήτριες οι οποίες έχοντας σχεδόν ολοκληρώσει τις σπουδές τους στο ΑΠΘ σκέφτονται το επόμενο βήμα.

Αγαπάμε την Ελλάδα, αλλά...

Οι ίδιες επιθυμούν να παραμείνουν στην Ελλάδα, αλλά οι αντίξοες συνθήκες που επικρατούν στην αγορά εργασίας δεν αποκλείεται να τις υποχρεώσουν να «μεταναστεύσουν» στο εξωτερικό.

«Η επαγγελματική αποκατάσταση είναι ένα ερώτημα που μας προβληματίζει έντονα το τελευταίο διάστημα. Αγαπάμε την Ελλάδα και μας αρέσει η ζωή εδώ, παρά τις προφανείς αντιξοότητες» τονίζουν οι δύο φοιτήτριες και προσθέτουν: «Γνωρίζουμε ότι η ισχυρότερη δύναμη αλλαγής και προόδου μιας χώρας είναι οι νέοι άνθρωποι, γι' αυτό και αρχικά θα αναζητήσουμε το μέλλον μας εδώ. Ωστόσο, αν δεν τα καταφέρουμε, ίσως καταφύγουμε στο εξωτερικό, έστω και για κάποιο σύντομο χρονικό διάστημα...».

Πηγή: briefingnews.gr